

גבעות

גבעת חיים מאוחד

מלון פנימי נ'ע/ס' בכסלו תש"ע 26 בנובמבר 2009 aton@ghm.org.il

אנו אבלים
עם
יעקב, ברכה, יהודה ואיתן
על מותה של
לילי קליין
תנחומים למשפחה

על סדר היום

חניות ליד הבתים בקיבוץ – כזכור על-פי החלטת האסיפה החניות בקיבוץ הינן במקבצי חניה ולא ליד הבתים. לצערי חלק מהחברים, וחמור יותר חלק גדול יותר מהבנים ושוכרי הדירות מתעלם מהחלטה זו בניגוד ותוך צפצוף על חוזה השכרת הדירה לרשותם. מכיוון שלנושא זה היבט בטיחותי חשוב ביותר ולאחרונה אירעו ביישוב מספר מקרים של כמעט תאונה, בהם בנס יצאנו ללא נפגעים איננו יכולים להמשיך עם גילוי הסבלנות ואורך הרוח כלפי העוברים על החלטה. לאחרונה נשלחו מכתבים לשוכרים אשר נהגו להפר החלטה זו באופן שיטתי ובהם דרישה לחדול מכך. מכיוון שהפעולה לא השיגה את התוצאות הרצויות הוחלט על-ידי צוות תאום כי שוכרים אשר ימשיכו בנוהל פסול זה של החניית רכביהם ליד הבית, לא יחודש עימם חוזה השימוש בבית. אנא מנעו מכולנו את אי הנעימות אשר תיגרם מצעד חריף זה.

שדרוג מערכת הטלוויזיה הרב ערוצית – כפי שדווח פה בעבר, לאחר משא ומתן ארוך הגענו לסיכום עם חברת הכבלים הוט על שדרוג ושיפור המוצר הניתן לחברים ולתושבים במסגרת הטלוויזיה הרב ערוצית. ההסכם החדש אליו הגענו כולל בין היתר:

1. לצופים בטלוויזיה בשיטה האנלוגית (ללא ממיר דיגיטאלי) – לאחר עבודת הכנה במוקד השידורים של הקיבוץ במגדל המים יפתחו לצפייה ללא תשלום נוסף גם ערוצי חבילת הסרטים של הוט, ערוץ ההיסטוריה, ערוץ הספורט 5+ וערוץ ג'טיקס לילדים.
2. לבעלי ממירים דיגיטאליים (מי שאין לו ממיר יוכל לרכוש ממיר בעלות חודשית של 9 ₪) חבילת הבסיס תכלול, מלבד הערוצים אשר ציינתי קודם גם את ערוצי הספורט: LIVE + 5, ספורט 1 וספורט 2 (ערוצי צרלטון).
3. בנוסף תשודרג הרשת במימון הוט בעלות של כ-100,000 ₪ על-מנת לשפר את איכות השידורים הנקלטים בדירות וליצור תדר לערוץ חוזר, דבר שיאפשר לחברים המעוניינים להזמין את שירות הוט VOD, אשר בו ניתן לצפות בסרטים ותוכניות מספריית הוט הכוללת אלפי משדרים על-פי הזמנה.

- כאמור, ביצוע חלק מסעיפי ההסכם דורש עבודת תשתית והקמת מיני-מוקד במגדל המים ולכן השינויים יחולו בהדרגה. לוח הזמנים המשוער הינו:
- א. ב-1 בדצמבר תפתח חברת הוט את הערוצים הנוספים לצפייה לכל בעלי הממירים הדיגיטאליים.
- ב. חברת האחזקה איתה אנו מתקשרים דרך הוט תערוך סקר במקביל לגבי עוצמת התדר ואיכות השידורים בקיבוץ, ואח"כ תחל בעבודות השדרוג. אנו מצפים לסיום עבודות השדרוג בחודש ינואר 2010.
- ג. לאחר סיום השדרוג של הרשת ניתן יהיה לגשת ולהקים את המיני מוקד אשר יאפשר לחברים ללא הממירים הדיגיטאליים לצפות בחבילת הבסיס המורחבת.
- מכיוון שבמהלך התקופה הקרובה יתבצעו כאמור עבודות בכבלים אני לא שולל את האפשרות שיהיו תקלות או מספר שעות של אי קליטה ומבקש מהחברים לגלות סבלנות. כמו-כן אני מבקש לדווח במידה והתקלות מתמשכות או במידה ולא רואים את ערוץ הווידאו של הקיבוץ.

בחירות להנהלות ולתפקידים בקיבוץ – קדנציית ההנהלות והתפקידים המרכזיים בקיבוץ נקבעה לתקופת זמן של שנתיים. על-פי תקופת זמן זו יש לבחור מחדש בתחילת חודש ינואר 2010 את הנהלת הקהילה וההנהלה הכלכלית, וחודש אחר-כך את תפקיד מנהל הקהילה. על רקע התקרבות מועד ההכרעות בכמה מן התהליכים המרכזיים בחיינו כגון: קליטת הבנים, שיוך הדירות והסדרת נושא הפנסיה אני רואה חשיבות עליונה בבחירת ההנהלות אשר יתפקדו בצורה שוטפת ויגלו מעורבות מוגברת בתהליכים אלו. חברים המעוניינים ליטול חלק באחד מן התפקידים המבוקשים מוזמנים לפנות למזכירות על-מנת להגיש את מועמדותם.

לקראת תקציב 2010 – אנו עומדים כעת לקראת גיבוש תקציב לשנת 2010. השנה הבאה מסתמנת כשנה לא פשוטה כאשר ברקע קיים אי-הודאות אשר ממשיך לשרור בעיקר בענפי התעשייה שלנו והתרומה הצנועה שלהם בהשוואה לשנים עברו לתקציב הקהילה. כמו-כן יש לצפות כמו בכל אחת מן השנים הקרובות בעלייה בתשלומי הפנסיה התקציבית וזאת עקב המצב הדמוגרפי של אוכלוסיית החברים והתווספות כחמישה עשר חברים כל שנה למעגל הגמלאים.

אני רוצה לקרוא לחברים המעוניינים לקדם עניין מסוים או נושא בעל השלכה כלכלית לפנות אלי או למזכירות בהצעות. אשתדל להתייחס לכל הפניות אשר יגיעו עד לסוף השבוע הראשון של דצמבר.

תברואה ואיכות הסביבה – אנו משלמים כל חודש כסף רב עבור פינוי פחי האשפה הביתיים שלנו (הירוקים מפלסטיק) וזאת מכיוון שאנו חורגים בהרבה מנפח האשפה הממוצע לנפש המוקצה על-ידי המועצה האזורית וכתוצאה מכך נאלצים להזמין פחי אשפה נוספים מעבר להקצבת המועצה, אשר פיננים עולה כסף רב. אנו עובדים כיום על פתרון אשר יאפשר גם את הפרדת הקרטונים מהאשפה הביתית, דבר שיחסוך נפח רב מפחי האשפה. עד אז אני מבקש מהחברים להשתדל ולדחוס את האשפה ובמיוחד את הקרטונים ככל האפשר על-מנת לנסות ולצמצם את מספר פחי האשפה בקיבוץ.

אלדד מגל

הודעות

תרימת דם

ביום חמישי 3 בדצמבר
במקלט חדר באוכל
מארבע וחצי (16:30) עד שמונה (20:00)

כל תרומה חשובה
כיבוד מובטח

תמר אמיר

מרפאת שיניים

תזכורת לחברים שהוזמנו לסבב הראשון של בדיקות
חברת קולגייט:

הבדיקה תיערך ביום שישי 4 בדצמבר.

נא לא לשכוח לבוא על-פי ההזמנות שחולקו בתיבות
הדואר.

לא תהיה תזכורת טלפונית.

תודה

ענת – מרפאת השיניים

ליום ה-30 למותה של שושנה זגר

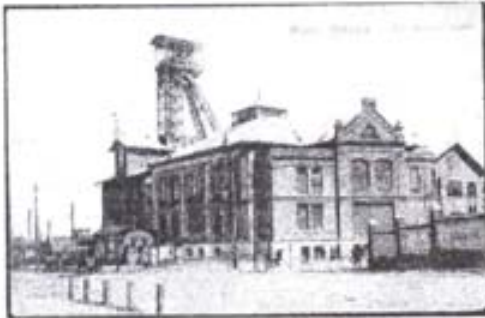
שושנה היקרה

כל חיך היית עסוקה בדאגות לכל יקיריך,
אפילו כשכבר לא יכולת לעזור, לא צמצמת את התעניינותך בסובכים אותך
ולא פחתה עוצמת דאגתך.
האם מצאת מרגוע עכשיו?
לעצמך שכחת לדאוג. נשארת צנועה ופוריטנית עד יומך האחרון: לא נדחפת,
לא דורשת, לא נלחמת - אפילו לא על זכויותיך. המילה "אסרטיביות" לא
בלכסיקון שלך.

זכית להאריך ימים בראש צלול ובענווה שאפיינה אותך.
לאחר שוויתרו על עזרתך במרכולית והפסקנו ליהנות מהמטרחים הנהדרים
שעשית
לנו-תושבי נבעת חיים במשך שנים רבות, הזמנתי אותך לעבוד איתי,
בארכיון. היססת, אבל ניסית - ונהנית. כך זכינו שתינו להכיר ולהוקיר זו את
זו.
נהנית מאוד מהידע הרב שלך, בעיקר בתחומי התרבות היהודית, ונעזרתי
בניסיון החיים העשיר והמנוון שרכשת במשך 94 שנים, ובעיקר למדתי
להוקיר את אמינותך, נאמנותך והיושר המוסרי שלך.
באהבה רבה שמרתי על הקשר שנוצר בינינו ובשמחה ביליתי איתך שעות
שיחה ומיול, כשהסכמת לצאת, בתקופת היותך ב"בית שקמה".
אני מקוה שמצרת מנוחה ושלווה שם למעלה, כמו שציפית שכבר יהיה...
זוכרת אותך באהבה ובהוקרה על כל שהיה בינינו.

נאוה כהנא

אוסטרווה – ימי זיכרון

שיחה עם מיכל אפרת עם שובה מצ'כיה

איזה ימי זיכרון!

אוסטרווה היא עיר הולדתי. נסעתי לשם כדי להשתתף בימי זיכרון, במלאת 70 שנה לפרשת ניסקו.

מה היתה פרשת ניסקו?

הגרמנים נכנסו לצ'כיה במרץ 39. בחודש אוקטובר אותה שנה נשלח הטרינספורט הראשון – ראשון מהעיר שלי וראשון מאירופה בכלל – לניסקו שבפולין, על-מנת להכין מקום שאליו יוכלו לשלוח את היהודים. בטרנספורט הזה נשלחו 900 איש, וחזרו 300...! ביניהם אבא שלי.

בשנת 1939, מיד לאחר כיבוש פולין, ניסו הגרמנים לגבש תוכנית לפתרון "בעיית היהודים" מהארצות הכבושות, על-ידי גירושם מזרחה, לאזורים שלא נועדו ל"גרמניזציה". באוקטובר אותה שנה כינס הגסטפו במריש אוסטראו – אוסטרווה, 900 מהנדסים, נגרים ובעלי המלאכה יהודים והעלה אותם על רכבת ליעד בלתי ידוע. המגורשים הצטוו להביא עמם את כלי מלאכתם ולחתום על הצהרה האומרת, שהם התנדבו לצאת למחנה "הסבה מקצועית", כדי לבנות ליהודים "חיים חדשים". האזור שנבחר כיעד היה בקרבת לובלין, שם היה עליהם להקים מחנה בניסקו לקליטת טרנספורטים של יהודים מכל צ'כיה. טרנספורטים נוספים נשלחו מווינה וממקומות אחרים. בניסקו סבלו האנשים עבודת פרך בחורף קר, בתוך שדה ביצות, הבלתי מתאימים הוצעדו הלאה, מזרחה. מעטים עמדו בסבל. תוכנית ניסקו לא עברה מעולם את שלב הניסוי, ובפברואר 1940 הוחזרו הנותרים בחיים למקום מוצאם.

מתוך פרסומי יד ושם

למה היה חשוב לך להשתתף בימי הזיכרון?

הרגשתי שאני חייבת את זה לאבא שלי, וגם לעצמי.

אני מאמינה שמה שהציל את אבא, היתה שרשרת עם מגן דוד שהורדתי מהצוואר שלי וענדתי לו על הצוואר... אבא חזר אלינו, אבל אחר-כך, ב-42 הוא נשלח איתנו לטרזין, ושם הוא נפטר.

הוזמנתי לטקסי הזיכרון באוסטרווה על-ידי הטלוויזיה הצ'כית, ואומנם הופעתי בה. יותר מאוחר נאמתי בצ'כית, ושמרתי את הנאום:

ידידים יקרים ונכבדים
אנו עומדים ליד מנורת שבעת הקנים הענקית, שבנינו לפני 10 שנים לזכר קורבנות השואה בציכיה, בפארק על-שם מילדה הוראקווה (שנרצחה על-ידי הקומוניסטים).
נולדתי באוסטרווה ואבי נשלח בטרנספורט הראשון לניסקו אשר בפולין.
היה זה טרנספורט ראשון לא רק מאוסטרווה, אלא מאירופה כולה.

אני עומדת כאן, 70 שנה אחרי צאת הטרנספורט לדרך, באוסטרווה אחרת – ולמרות זאת עיר הולדתי – וכך בעצם אני סוגרת מעגל.
גם ביתי החדש, ישראל, שונה משהיה בשנת 1939 ואחרי 60 שנות חיים שם, אני יודעת כי העם הציכי ועם ישראל דומים בגורלם. עצוב לי מאוד שגם היום ניזוקים אתרים יהודיים, כפי שהייתי מצטערת לו ניזוק האריה הציכי. ידוע לי, כי הן יהודים והן צ'כים סבלו בזמן האו קופציה ואני מעידה כי שני העמים רוכשים כבוד זה לזה.

אני מבקשת בקשה אחת: שלום ומנוחה, לא רק בלב אירופה ובמזרח התיכון, אלא בעולם כולו – ולתמיד.
אני מאחלת לרפובליקה הציכית, לאוסטרווה ולישראל כל טוב, ולהתראות בהזדמנויות משמחות יותר.
היו בריאים
החיים והאמת מנצחים

תודה - 73601

בזמן הביקור שלי ירד הרבה שלג, כמו באגדה, כמו בחג המולד, נפלו עצים וקרו עמודי חשמל. אמרו שחמישים שנה לא היה כל-כך הרבה שלג, התושבים נותרו יומיים ללא חשמל, אבל אני חגגתי, שנים לא ראיתי דבר כזה.
אוסטרווה השתנתה מאוד. זו היתה עיר פחם, מלוכלכת, וככה אני זוכרת אותה. עכשיו כבר אין פחם, הכל צבוע ונקי, אנשים נחמדים, ואני שוב התאהבתי בעיר. חסרה לי שורת החנויות היהודיות שהיו ברחוב הראשי, ביניהן החנות לשוקולד של סבא שלי, שאמא ואבא עבדו בה, עד שהגרמנים החרימו אותה.

שמעתי ממך לא פעם ש"אבא נשלח למזרח" – מה ידעתם?

ידענו שיש מלחמה, לא יותר. אמרו שהגברים נוסעים לעבוד ובשלב מסוים הנשים והילדים ייסעו גם הם. היו טרנספורטים נוספים. אלה שלא היו מסוגלים לעבוד גורשו לביילורוסיה, שם הם מתו מרעב ומקור, והיו גם שהצטרפו לפרטיזנים. אח של אבא שלי, שגם הוא נסע ברכבת לניסקו, חזר כקצין גבוה בצבא האדום.

מה אבא סיפר כשהוא חזר אחרי שנה?

הוא לא סיפר לנו הילדים, רק לאמא. הייתי בת 13, אחי לא היה בבית, (הוא היה בהכשרה, לכן לא נלקח לניסקו, בעוד צעירים אחרים בגילו כן הועלו לרכבת). למעשה לא ידעתי מה עבר על אבא.

מה זכור לך מהתקופה שאבא היה בפולין?

היה לי קשה. גרנו עם סבא וסבתא בדירה שלהם. אמא היתה עקרת בית, ללא תנאים, המזון היה מוקצב. רחצנו כלים בפיילה גדולה ואני הייתי צריכה לעזור לה, לנגב...

מרגע שנכנסו הגרמנים היו גזירות, ומ-1941 התחלנו לענוד את הכוכב הצהוב. הכל היה בצמצום, אומנם לא היה אותו רעב שהיכרנו אחר כך, אך לא היה מספיק. עוד כשהלכתי לבית הספר נאסר עלי לעבור את הפארק שבכניסה אליו היה שלט: "לכלבים וליהודים הכניסה אסורה".

חלק מהזמן השאירו אותי עם סבא וסבתא. אמא נסעה לזמן מה – היא עברה לפראג כדי לגור עם חברה, פסנתרנית ידועה שאחר-כך היתה בטרזין וניגנה שם בעליות גג. רוב שעות היום הייתי עם חברות מתנועת הנוער הציונית: היינו חמש בנות, כל הזמן ביחד, שתיים מאיתנו נשארו בחיים: אחת הבנות – ואני.

הגרמנים הסכימו שתנועת הנוער תפעל במבנה של בית הספר היהודי, בילינו שם כל יום מארבע אחר-כצהריים עד קרוב לשמונה – בשמונה כבר היו מוכרחים להיות בבית. אני זוכרת שקיבלתי פעם מכות מאבא, (פעם ראשונה ואחרונה) כי הגעתי הביתה אחרי שמונה. זה היה מסוכן. הסתובבנו בעיר, אם-כי לא ברחובות הראשיים, עשינו צעידה, התעמלות, לא ויתרנו על כדור-עף וכדורסל. הייתי כבר בת ארבע-עשרה, כבר החזקנו ידיים עם הבנים... דברים אסורים... שרנו שירים עבריים ורקדנו ריקודי עם – לא ידענו מה אנחנו שרים – למדנו קצת עברית, ציונות ואפילו מתמטיקה. הבחורים עבדו במסגרות ובנגרות ואנחנו תפרנו בסדנאות. כך למדתי לתפור. תפרנו משמיכות וממרבדים תרמילים ושקים שבהם אנשים ארזו את הדברים לגטו. זו היתה התעסוקה שלנו כל היום. כבר ידענו שנצטרך לנסוע בטרנספורט.

כעבור שנה אבא חזר מניסקו, גם אמא חזרה, וגם אחי. היינו יחד כל המשפחה, עם סבא וסבתא, עד לגירוש.

לאבא היה קצת מזל, הוא עזר בחנות היחידה שמכרה מזון ליהודים, בתלושים (היהודים קיבלו שליש נקודות ממה שקיבלה האוכלוסיה האחרת). אבא קיבל את הקהל, וגזר את התלושים, ותמיד הביא הביתה עוד איזו לחמניה או לחם...

למרות הקשיים הייתי מאושרת עם החברות שלי. ארגנו לעצמנו חוגים, כל אחת נתנה קצת כסף והיה לנו אפילו חוג מוסיקה קלאסית. אמא גילתה שאני מציירת, הביאה אותי למורה פרטי, ליאו האס המפורסם, שגם הוא חזר מניסקו. אני בכלל לא רציתי ללמוד לצייר, זה שיעמם אותי, רציתי להתעמל ולבלות עם הבנות.

החיים שלי התנהלו עם ציור, כאשר אחרי המלחמה נכנסתי לבית ספר לגרפיקה, בפראג, וכך אני מציירת עד היום הזה.

במחשבה שנייה, אחרי חודש שאני בבית, אני מאושרת שהשתתפתי בימי הזיכרון, כיוון שלצערי, אנשים רבים שהיו צריכים להיות שם נבצר מהם להגיע, מפאת מחלות וגיל, וכך הייתי להם נציגה.

הטקסים היו מכובדים ומרגשים מאוד, גם מבחינת היהודים שעדיין חיים שם, וגם מבחינת העיר אוסטרווה כולה והקהילה היהודית.

שוחחה ורשמה דינה רמגי

תרבות...תרבות...תרבות...תרבות...

השיר לא תם...

ערב שירה לזכרם של אמיר קרן וזכרי דגן
בהנחייתו של גדי רווח.

הערב יתקיים ביום שישי 4 בדצמבר
בחדר האוכל שלנו.

20:30 התכנסות, מפגש וכיבוד קל
21:30 התחלת התוכנית

הציבור מוזמן

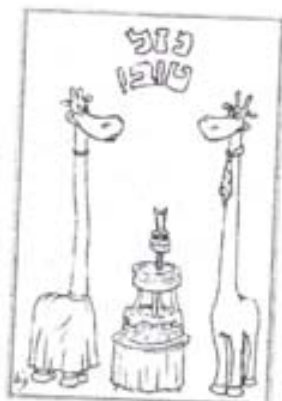

חנוכה בפתח ואנו, שכבת ז' רוצים לחמם את האווירה
בערב החג, במרקים תוצרת בית.
נודה למתנדבים שמוכנים להכין סיר מרק טעים, ליום
שני 14 בדצמבר, בערב.

אנא צרו קשר עם
יהודית שחר 050-2056041
עדה אור 050-2056982

צוות תרבות – נורית ודפנה

ליפתה גיל

ברכות חמות לגיוסך לצה"ל
קה נשימה ארוכה - וצא לדרך.
מאחלים לך שירות מועיל ומהנה.

מוועדת צעירים
ובית גבעת חיים

